ପ୍ରସ୍ତାବନା

ପବିତ୍ର ବାଇବଲର ଏହି ଭାଷାନ୍ତର ବିଶେଷ ଭାବରେ ସାଧାରଣ ଲୋକ, ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଓ ଯେଉଁମାନେ ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି; ସେହିମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ରଖି କରାଯାଇଛି। ଆମ୍ଭେମାନେ ମୁଖରେ କହିବା ଓ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଭାଷା ଶିଖୁ। ଏହି କଥାକୁ ମନରେ ରଖି ଅନୁବାଦକମାନେ ସରଳ ଓ ଛୋଟ ଛୋଟ ବାକ୍ୟର ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି। ଏହି ଅନୁବାଦ କଲାବେଳେ ବାଇବଲର ଠିକ ଠିକ ଅର୍ଥ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପରିବେଷିତ ହେଉ, ଏହି ଭାବନାଟି ମନରେ ଅଛି। ଭଲ ଅନୁବାଦ ଅର୍ଥ, ଭାବର ଭଲ ପରିବେଷଣ। ଅନୁବାଦକମାନଙ୍କର ସବୁବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଲା ଯେ, ବାଇବଲର ମୂଳ ଲେଖକମାନେ ନିଜ ସମୟର ଲୋକଙ୍କୁ ଯେପରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ପାରିଥିଲେ, ଠିକ ସେହିପରି ବାଇବଲର ବାକ୍ୟକୁ, ଆଜିର ପାଠକମାନଙ୍କୁ ପରିବେଷିତ କରାଯାଉ। ନିଷ୍ଠାପର ଅନୁବାଦ କେବଳ ଶବ୍ଦକୋଷର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ମୂଳ ସହିତ ମିଶାଇ ତାହାର ପ୍ରତି ଶବ୍ଦ ଅନ୍ୟ ଭାଷାରେ ରଖିବା ନୁହେଁ। ବରଂ ମୂଳ ସନ୍ଦେଶକୁ ଅନୂଦିତ ଭାଷାରେ ସମାନ ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଶବ୍ଦରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଅନୁବାଦର ପଦ୍ଧତି ଅଟେ। ଏହାଛଡ଼ା ଆଜିକୁ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରେ ଯେପରି ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଥିଲା, ସେହିଭଳି ଅନୁବାଦ ଠିକ ହୋଇଥିବା, ସମାନ ଭାବରେ ଆକର୍ଷକ ହୋଇଥିବା ଓ ଆଜିର ସମାଜରେ ତାହାର ପ୍ରଭାବ ଠିକ ସେହିଭଳି ପଡ଼ିବା ମଧ୍ୟ ଦରକାର।

ଅତଏବ ଏହି ପବିତ୍ର ବାଇବଲର ଅନୁବାଦକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ମହତ୍ତ୍ୱର କଥା ହେଲା, ପ୍ରଭାବ ପଡିଲା ଭଳି ଉତ୍ତମରୂପେ ଭାବର ବିନିମୟ କରିବା। ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଭାବର ବିନିମୟ କରିବା ଇଚ୍ଛା, ନିର୍ଭୁଲ ହେବା ବିଷୟକୁ ଆଦୌ କମ୍ ମହତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରି ନ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ନିର୍ଭୁଲର ଅର୍ଥ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଭାବେ ଭାବର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ବୋଲି ଧରାହେଲା, କେବଳ ଭାଷାଗତ ଓ ତଥାକଥିତ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଆଣିବା ନୁହେଁ।

ପବିତ୍ର ବାଇବଲର ମୂଳ ଲେଖକଗଣ, ବିଶେଷ ଭାବରେ ନୂତନ ନିୟମ ଲେଖିଥିବା ଲେଖକମାନେ, ନିଜର ଭାଷାଗତ ଶୈଳୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଦିତ କଲେ ଯେ ସେମାନେ ଭଲ ଭାବେ ଭାବର ବିନିମୟ କରିବାରେ ରୁଚି ନେଇଛନ୍ତି। ଏହି ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦର ଅନୁବାଦକଗଣ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ କଥାଟି ମନେ ରଖି ଅନୁବାଦ କରିଛନ୍ତି। ତେଣୁ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବିଶେଷ ଓଡ଼ିଆ ପାଠକ ବା ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କୁ ବାଇବଲର ମୂଳଅର୍ଥ ସରଳ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଭାବର ବିନିମୟ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁବାଦ କରିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଏପରି ଭାଷାର ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ଓଡ଼ିଆ କହୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଭାଷା, ଅର୍ଥ ବୁଝିବାରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନ ହେଉ ଓ ଏହା ବାଇବଲ ମୂଳସତ୍ୟର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରୁ।

ଏହି ଅନୁବାଦରେ ଅର୍ଥ ବୁଝିବାରେ ସହାୟକ ହେବ ବୋଲି କେତେକ ବିଶେଷ ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି। ଯଥା: ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ବା ସମାନାର୍ଥୀ ଶବ୍ଦ (ମୂଳ ଲେଖାରେ ଥିବା କଠିଣ ଓ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକର ବଦଳରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି)। କେତେକ ଜାଗାରେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଧନୀ ଭିତରେ ରଖାଯାଇଛି। ଯେଉଁ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦରକାର, ସେଗୁଡ଼ିକ ତାରାଙ୍କିତ ବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ଚିହ୍ନରେ ଚିହ୍ନିତ କରି ସେହି ପୃଷ୍ଠାର ପାଦଟିପ୍ପଣୀରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥକୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି। ଏହାଛଡ଼ା ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ବାକ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକର ଉଦ୍ଧୃତାଂଶ ବା ତାହାର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ପଠନଗୁଡ଼ିକ କେଉଁ ମୂଳ ଜାଗାରୁ ଆସିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ କେତେବେଳେ ସେହିଠାରେ ବା ବେଳେ ବେଳେ ପାଦଟିପ୍ପଣୀରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଦିଆଯାଇଛି।

ଭୂମିକା

ଗ୍ରୀକ୍ ଭାଷାରେ 'ବାଇବଲ' ଶବ୍ଦଟି "ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ" ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟବହାର ହୁଏ। ପ୍ରକୃତରେ ବାଇବଲରେ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ପୁସ୍ତକ ସଂଗୃହୀତ ହୋଇଛି। ସେଗୁଡ଼ିକୁ 'ପୁରାତନ ନିୟମ' ଓ 'ନୂତନ ନିୟମ' ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଅନୂଦିତ ଶବ୍ଦ 'ନିୟମ'ର ବ୍ୟବହାର 'ପ୍ରତିଜ୍ଞା' ବା 'ଚୁକ୍ତି' ଅର୍ଥରେ ହୁଏ। ଏହି ଶବ୍ଦଟି ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ନିଜ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି କରିଥିବା ଆଶୀର୍ବାଦର ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ବହନ କରେ। ପରମେଶ୍ୱର ମୋଶାଙ୍କ ସମୟରେ ଯିହୂଦୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଯେଉଁ 'ଚୁକ୍ତି' କରିଥିଲେ, 'ପୁରାତନ ନିୟମ, ସେହି ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକର ସଂକଳନ ଅଟେ। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ପରମେଶ୍ୱର ଯେଉଁ 'ଚୁକ୍ତି' କରିଥିଲେ, 'ନୂତନ ନିୟମ' ସେହି ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକର ସଂକଳନ ଅଟେ।

'ପୁରାତନ ନିୟମ'ର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଯିହୂଦୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହି ମହାନ୍ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ବିବରଣୀ ଅଟେ, ଯେଉଁ ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ସଂସାର ପାଇଁ ନିଜ ଆଶୀର୍ବାଦ ଆଣିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ। ଏହି ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ, ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆସିବାକୁ ଥିବା ମୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ନିଜର ଯୋଜନା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି। 'ନୂତନ ନିୟମ'ର ଲେଖା 'ପୁରାତନ ନିୟମ'ର କଥା ଗୁଡ଼ିକର ପରିଣାମ ମାତ୍ର। ସେଗୁଡ଼ିକ ମୁକ୍ତିଦାତା (ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ)ଙ୍କ ଆସିବା ଓ ସମଗ୍ର ମାନବଜାତି ପାଇଁ ତାହାଙ୍କର ଆସିବାର ମହତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରତିପାଦିତ କରନ୍ତି। 'ନୂତନ ନିୟମ'ର ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ବୁଝିବା ପାଇଁ 'ପୁରାତନ ନିୟମ' ଗୁଡ଼ିକ ବୁଝିବା ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, କାରଣ 'ପୁରାତନ ନିୟମ' ଆବଶ୍ୟକ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ନିର୍ମାଣ କରିଥାଏ। 'ନୂତନ ନିୟମ' ପରିତ୍ରାଣର ସେହି କାହାଣୀକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ, ଯାହା 'ପୁରାତନ ନିୟମ'ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା।

ପୁରାତନ ନିୟମ

ପୁରାତନ ନିୟମର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଅଣଚାଳିଶି (39)ଟି ପୁସ୍ତକର ସଂଗ୍ରହ ଅଟେ। ଏଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ଲେଖକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ। ସେଗୁଡ଼ିକ ମୂଳତଃ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାୟେଲର ଏବ୍ରୀ ଭାଷାରେ ଲେଖା ହୋଇଥିଲା। କେତେକ ଅଂଶ ବାବିଲୋନ ରାଜ୍ୟର ସରକାରୀ ଭାଷା 'ଅରାମୀକ'ରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି। 'ପୁରାତନ ନିୟମ'ର ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ 3500 ବର୍ଷ ଭିତରେ ଲେଖା ଯାଇଥିଲା। ଏହାର ପ୍ରଥମପୁସ୍ତକ ଓ ଶେଷପୁସ୍ତକ ମଝିରେ 1000 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଇଛି। ଏହି ସଂଗ୍ରହରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଇତିହାସ, ଗଦ୍ୟ, ଗୀତ, ପଦ୍ୟ ଓ ଜ୍ଞାନୀ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ସମ୍ମିଳିତ ରହିଛି।

'ପୁରାତନ ନିୟମ'କୁ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ତିନୋଟି ମୁଖ୍ୟ ବିଭାଗରେ ବିଭାଜିତ କରାଯାଇଥାଏ:- ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଓ ପବିତ୍ରଲେଖା। 'ବ୍ୟବସ୍ଥା'ରେ ପାଞ୍ଚୋଟି ପୁସ୍ତକ ସନ୍ନିହିତ, ଏଗୁଡ଼ିକୁ "ମୋଶାଙ୍କ ପାଞ୍ଚଟି ପୁସ୍ତକ" ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ପ୍ରଥମ ପୁସ୍ତକଟି ହେଲା ଆଦି ପୁସ୍ତକ। ଏହା ଆମ ପୃଥିବୀର ଆରମ୍ଭରେ ପ୍ରଥମ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ, ଆଦମ ଓ ହବା: ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କରିଥିବା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ପାପର ବିବରଣ। 'ମହାଜଳପ୍ରଳୟ' ଓ ସେଥିରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ପରିବାରର ରକ୍ଷା, ଇସ୍ରାୟେଲଜାତିର ଆରମ୍ଭ, ଓ ପରମେଶ୍ୱର ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ପାଇଁ କେତେକ ଲୋକଙ୍କୁ ବାଛିବା ବିଷୟରେ ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ବିବରଣୀମାନ ଅଛି।

ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ କାହାଣୀ

ପରମେଶ୍ୱର ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଚୁକ୍ତି କଲେ। ସେ ଜଣେ ମହାନ୍ ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକ। ସେହି ଚୁକ୍ତିରେ ପରମେଶ୍ୱର ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ମହାନ୍ ଗୋଷ୍ଠୀର ପିତା କରିବା ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ବଂଶଜମାନଙ୍କୁ କିଣାନ ଦେଶ ଦେବା କଥା କହିଥିଲେ। ଏହି ଚୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ବୋଲି ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ ସୁନ୍ନତ କରାହେଲା। ସେହି ସମୟଠାରୁ ସୁନ୍ନତ, ପରମେଶ୍ୱର ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ଏକ ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରମାଣ ହୋଇ ରହିଲା। ଅବ୍ରାହାମ ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକୁ କିପରି ପୂରଣ କରିବେ, କିନ୍ତୁ ଅବ୍ରାହାମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ। ଏହାଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର ଅତି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ।

ପରମେଶ୍ୱର ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ ମେସୋପଟାମିଆର ଏବ୍ରୀୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଜର ଘର ଛାଡ଼ି ଆସିବାକୁ କହିଲେ ଓ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେଇଥିବା କଣାନ (ପାଲେଷ୍ଟାଇନ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ) ଦେଶ ଆଡ଼କୁ ନେଇଗଲେ। ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କର ଯିସ୍‌ହାକ ନାମକ ପୁତ୍ରଟିଏ ଜାତ ହେଲା। ଯିସ୍‌ହାକଙ୍କର ଯାକୁବ ନାମରେ ପୁତ୍ରଟିଏ ହେଲା। ଯାକୁବ (ଇସ୍ରାୟେଲ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ) ତାଙ୍କର ବାରଜଣ ପୁତ୍ର ଓ ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ରୀ ଥିଲେ। ଏହି ପରିବାରଟି ଇସ୍ରାୟେଲ ଜାତି ହେଲା, କିନ୍ତୁ କେବେହେଲେ ନିଜର ଜନଜାତି ମୂଳକଥା ଏମାନେ ଭୁଲିଲେ ନାହିଁ। ନିଜକୁ ଏମାନେ ଇସ୍ରାୟେଲର ବାରଟି ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ପରିବାର ଦଳ ବୋଲି କହୁଥିଲେ। ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀଗୁଡ଼ିକ ଯାକୁବର ବାରଜଣ ପୁତ୍ରଙ୍କର ବଂଶଜ ଥିଲେ। ସେହି ବାରଜଣ ପୁତ୍ର ଥିଲେ ରୁବେନ, ଶିମିୟୋନ, ଲେବୀ, ଯିହୂଦା, ମନଶେହ, ନପ୍ତାଲୀ, ଗାଦ, ଆଶେର, ଯିସାଖାର, ସେବୂଲୂନ, ଯୋସେଫ ଓ ବିନ୍ୟାମୀନ। ଅବ୍ରାହାମ, ଯିସ୍‌ହାକ ଓ ଯାକୁବ (ଇସ୍ରାୟେଲ), ଇସ୍ରାୟେଲର ପୂର୍ବଜ ବା ମୁଖିଆଗଣ ହିସାବରେ ଜଣାଶୁଣା।

ଅବ୍ରାହାମ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମଧ୍ୟ 'ପିତା' ଅଟନ୍ତି। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାୟେଲରେ ପରମେଶ୍ୱର କେତେକ ବିଶେଷ ଲୋକଙ୍କୁ ନିଜର ପ୍ରବକ୍ତା ହିସାବରେ ବାଛିଥିଲେ। ଏହି ପ୍ରବକ୍ତାଗଣ ବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା, ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲେ। ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା, ଚେତାବନୀ, ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଶିକ୍ଷା (ଉପଦେଶ), ଅନୁଭବ ଆଧାରିତ ଶିକ୍ଷା ଓ ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର କଥା, ଇତ୍ୟାଦି ଦେଇଥିଲେ। ପବିତ୍ର ବାଇବଲରେ ଲିଖିତ ଯେ, ଅବ୍ରାହାମ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ "ଏବ୍ରୀ" ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା।

ଦାସତ୍ୱରୁ ଇସ୍ରାୟେଲର ମୁକ୍ତି

ଯାକୁବ (ଇସ୍ରାୟେଲ)ର ପରିବାର ବଢ଼ି ଚାଲିଲା, ସେଥିରେ ପ୍ରାୟଃ 70ଟି ଯାକୁବଙ୍କର ନିଜ ବଂଶ ସାମିଲ ହୋଇ ରହିଥିଲେ। ତାହାଙ୍କର ଜଣେ ପୁତ୍ରର ନାମ ଥିଲା ଯୋସେଫ। ସେ ମିଶର ଦେଶର ଜଣେ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀ ଥିଲେ। କଠିନ ସମୟ ଥିବାରୁ ଯାକୁବ ଓ ତାହାଙ୍କର ପରିବାର ମିଶର ଦେଶକୁ ଚାଲିଗଲେ, କାରଣ ସେଠାରେ ଖାଇବାପିଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ଓ ଜୀବନ ଅଧିକ ସୁବିଧାପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା। ଏବ୍ରୀୟମାନଙ୍କର ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀଟି, ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଜାତି ରୂପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା। ଫାରୋ ମିଶର ଦେଶର ରାଜା, ଏମାନଙ୍କୁ ଦାସ କରି ନେଲେ। 'ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକ' ରେ ବିବରଣ ଅଛି ଯେ, କିପରି ଦୀର୍ଘ 400 ବର୍ଷ ପରେ ପରମେଶ୍ୱର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ମୋଶାଙ୍କୁ ପଠାଇ ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦାସତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ କଲେ ଓ ମୋଶା ସେମାନଙ୍କୁ ପାଲେଷ୍ଟାଇନକୁ ଫେରାଇ ଆଣିଲେ। ଏହି ମୁକ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ ଅତି ଅଧିକ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାହା ମିସର ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା। ଫାରୋ ଓ ମିସର ଦେଶର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିବାର ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମଜାତ ପୁତ୍ରକୁ ହରେଇଲେ, ଶେଷରେ ଫାରୋ ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ରାଜି ହେଲେ। ଏହି ଲୋକମାନେ ମୁକ୍ତ ହେବେ ବୋଲି ପ୍ରଥମଜାତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମରିବାକୁ ହେଲା। ପରେ ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକେ ନିଜର ଉପାସନା ଓ ବଳିପ୍ରଥାରେ ଉକ୍ତ ଘଟଣାକୁ ନାନା ଭାବରେ ସ୍ମରଣ ରଖିଚାଲିଲେ।

ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକେ ନିଜର ମୁକ୍ତିଯାତ୍ରା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ। ସେମାନେ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ମିସର ଦେଶରୁ ପଳାଇ ଯିବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିବାର ଗୋଟିଏ ମେଷଶାବକକୁ କାଟି ତାହାକୁ ପୋଡ଼ିଲେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିବାର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଚିହ୍ନ ରୂପରେ, ନିଜ ଘର ଦ୍ୱାର-ବନ୍ଧରେ ମେଷଶାବକର ରକ୍ତ ଲଗାଇଲେ। ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ସେମାନେ ଖମୀର ଦିଆ ହୋଇନଥିବା ରୋଟୀ ତିଆରି କଲେ ଓ ଖାଇଲେ। ସେହି ଦିନ ରାତିରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ସେହି ଦେଶ ଦେଇ ଗଲେ ଓ ଯେଉଁ ଘରର ଦ୍ୱାର-ବନ୍ଧରେ ମେଷଶାବକର ରକ୍ତ ଲାଗି ନଥିଲା, ସେହି ପରିବାରର ପ୍ରଥମଜାତ ପୁତ୍ରର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା। ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଲା, କିନ୍ତୁ ସେହି ଦାସମାନେ ମିସର ଦେଶ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଯିବାବେଳେ, ଫାରୋଙ୍କ ମନ ବଦଳିଗଲା। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧରି ଫେରାଇ ଆଣିବା ଲାଗି ନିଜର ସୈନ୍ୟ ପ୍ରେରଣ କଲେ, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କଲେ। ପରମେଶ୍ୱର ଲୋହିତ ସାଗରକୁ ଦୁଇଭାଗ କରି, ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆର କୂଳକୁ ନେଇଗଲେ, ଓ ଅନୁଗମନ କରୁଥିବା ମିଶର ଦେଶର ସୈନ୍ୟସାମନ୍ତଙ୍କୁ ସେହିଠାରେ ସମାପ୍ତ କଲେ। ତାହା ପରେ ଆରବ ଉପଦ୍ୱୀପର କୌଣସି ଏକ ଜାଗାରେ, ସୀନୟ ମରୁଭୂମିସ୍ଥିତ ପର୍ବତଠାରେ, ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକ ବିଶେଷ ଚୁକ୍ତି କଲେ।

ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା

ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ରକ୍ଷା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଓ ସୀନୟଠାରେ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜାତିଟି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇଗଲା। ଏହି ଚୁକ୍ତିରେ ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକଙ୍କ ଲାଗି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଓ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ରହିଥିଲା। ଚୁକ୍ତିର ଗୋଟିଏ ଅଂଶକୁ 'ଦଶଆଜ୍ଞା' କୁହାଯାଏ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୁଇଟି ପଥର-ପଟାରେ ଲେଖା ହୋଇ ଏହି ଆଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ଏହି ଆଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକରେ ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ମୌଳିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅନୁସାରେ ଜୀବନଯାପନ କରିବେ ଓ ନିଜ ପରିବାର ଓ ସମାଜରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଚ୍ଚାର ବ୍ୟବହାର

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଲେଖାଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ସୀନୟ ପର୍ବତଠାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏହି ଆଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକ ଓ ଆଗ୍ରହ ବ୍ୟବହାରର ଅନ୍ୟ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ 'ମୋଶାଙ୍କ ନିୟମ' ନାମରେ ବା କେବଳ 'ବ୍ୟବସ୍ଥା' ନାମରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଲା । ଅନେକ ସମୟରେ ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ବାଇବଲର ପ୍ରଥମ ପାଞ୍ଚୋଟି ପୁସ୍ତକ ଓ ପ୍ରାୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ 'ପୁରାତନ ନିୟମ' ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ହୁଏ ।

ଦଶ ଆଜ୍ଞା ଓ ଆଚରଣର ଅନ୍ୟ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ 'ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା'ରେ ଯାଜକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବଳିଦାନ, ଉପାସନା ଓ ପବିତ୍ର ଦିନମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ନିୟମମାନ ରହିଛି । ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ 'ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ'ରେ ମିଳେ । ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ସବୁ ଯାଜକ ଓ ତାହାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ 'ଲେବୀ' ଗୋଷ୍ଠୀର ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ 'ଲେବୀୟ' ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ଓ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଜକଙ୍କୁ ମହାଯାଜକ କୁହାଯାଉଥିଲା ।

ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପବିତ୍ର ତମ୍ବୁ ବା ସମାଗମ ତମ୍ବୁ ନିର୍ମାଣ ବିଷୟରେ ଓ ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ସ୍ଥଳ ବିଷୟରେ ନିୟମମାନ ସମ୍ମିଳିତ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କାମରେ ଲାଗୁଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ନିୟମମାନ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକଙ୍କୁ ଯିରୂଶାଲମର ସିୟୋନ ପର୍ବତଠାରେ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲା । ପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ପାଇଁ ଲୋକେ ସେଠାକୁ ଯିବେ । ବଳି ଓ ଉପାସନାର ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଇଶ୍ରାୟେଲବାସୀମାନେ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଏହା ବାଧ୍ୟ କଲା ଯେ ସେମାନେ ପରସ୍ପର ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ପାପ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା ପାଇବା ପାଇଁ ଉପାୟ ଓ ପରସ୍ପର ଏକାଠିକେ ସହିତ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ପୁନଃ ମିଳିଯିବାର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରେ । ଏହି ବଳିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର ସମଗ୍ରଜାତି ଲାଗି ଯେଉଁ ବଳି ଭବିଷ୍ୟତରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କଲେ ।

ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପବିତ୍ର ଦିନଗୁଡ଼ିକ ଓ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ପାଳନ ବିଷୟକ ନିୟମାବଳୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପର୍ବର କିଛି ବିଶେଷ ମହତ୍ତ୍ୱ ଥିଲା । କେତେକ ପର୍ବ ବର୍ଷ ପରେ ବର୍ଷ ଉଲ୍ଲାସର ଦିନ ଭାବେ ପାଳିତ ହେଉ ଥିଲା । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଥମ ଫସଲ ଆମଦାନୀର ପର୍ବ, 'ସାବତ୍' ପେଣ୍ଟିକଷ୍ଟ ବା ସପ୍ତାହଗୁଡ଼ିକର ପର୍ବ ଓ 'ସୁକୋଥ' କୁଟୀର ବାସର ପର୍ବ ।

କେତେକ ପର୍ବ ଏପରି ଥିଲା, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାମର ସ୍ମରଣ ପାଇଁ ପାଳନ କରାଯାଉଥିଲା । 'ନିସ୍ତାର ଭୋଜି'ର ପର୍ବ ଏହିପରି ଗୋଟିଏ ପର୍ବ ଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିବାର ମିସର ଦେଶରୁ ରକ୍ଷା (ମୁକ୍ତି) ପାଇବା ଘଟଣାକୁ ପୁଣି ଥରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଏହି ପର୍ବ ପାଳନ କରୁଥିଲେ । ଏଥିରେ ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଗାନ କରନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ମେଷଶାବକକୁ ମାରି ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଓ ଭୋଜନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦିଏ ଯେ, କିପରି ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଓ କଷ୍ଟର ଜୀବନରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟ କେତେକ ପର୍ବ ଅତି ଗଭୀର ଭାବରେ ପାଳନ କରାଯାଉଥିଲା । ପ୍ରତି ବର୍ଷ 'ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନ'ରେ ଲୋକେ ନିଜ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି କରାଯାଇଥିବା ମନ୍ଦକର୍ମଗୁଡ଼ିକୁ ମନେ ପକାଉଥିଲେ । ଏହି ଦିନଟି ଦୁଃଖର ଦିନ ଥିଲା ଓ ଲୋକେ କିଛି ଖାଉ ନ ଥିଲେ । ମହାଯାଜକ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ପାପଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରିବା ବା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ବଳି ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ ।

'ପୁରାତନ ନିୟମ'ର ଲେଖକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ଇଶ୍ରାୟେଲବାସୀଙ୍କ ଭିତରେ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିର ବହୁତ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଥିଲା । ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ପୁସ୍ତକ ଓ ପବିତ୍ର ଲେଖାମାନ ଏହି ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆଶ୍ରିତ ଯେ ଇଶ୍ରାୟେଲ ଜାତି ଓ ଇଶ୍ରାୟେଲର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାଗରିକ ନିଜ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଅତି ବିଶିଷ୍ଟ ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲା । ଏହାକୁ ସେମାନେ 'ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୁକ୍ତି' ବା କେବଳ 'ଚୁକ୍ତି' ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଇତିହାସର ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ଏହି 'ଚୁକ୍ତି'ର ପ୍ରକାଶରେ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥ ଗ୍ରହଣ କରେ । ଯଦି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଥବା ଜାତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୁକ୍ତି ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସୀ, ତା'ହେଲେ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ପୁରସ୍କୃତ କରୁଥିଲେ । ଯଦି ଲୋକେ ଚୁକ୍ତିର ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ, ତାହାହେଲେ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଥିଲେ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇ ଦେବାଲାଗି ସେ ନିଜର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ପଠାଉଥିଲେ । ଇଶ୍ରାୟେଲର ଲେଖକଗଣ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ କରାଯାଇ ଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଗୀତ ଗାଇଲେ ଓ ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମାନିଲେ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ଦଣ୍ଡ ଓ କଷ୍ଟ ପାଇଁ ଶୋକଗୀତ ଗାଇଲେ । 'ଚୁକ୍ତି'ର ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ଏହି ଲେଖକମାନେ ଉଚିତ ଓ ଅନୁଚିତ ବିଷୟରେ ନିଜର ଧାରଣା ଆଧାରିତ କଲେ । ଯେତେବେଳେ ଧାର୍ମିକ ହୃଦୟ ଲୋକେ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଲେଖକଗଣ ବୁଝିବାକୁ ଯତ୍ନ କରୁଥିଲେ ଯେ ଏପରି କାହିଁକି ହେଲା?

ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜ୍ୟ

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାୟେଲର କଥା ହେଲା: ଲୋକମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା (ମୁକ୍ତ) କରିବା, ସେମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଫେରିବା ଓ ପୁନଃ ସେମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବାର କାହାଣୀ। ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୁକ୍ତି ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଠିକ୍ ପରେ ପରେ ଏହି କଥାଚକ୍ର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଓ ଏହା ବାରମ୍ବାର ଘଟୁଥିଲା। ସିନୟ ପର୍ବତଠାରେ ଇସ୍ରାୟେଲର ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ତା' ପରେ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରିଥିଲେ, ଏହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପେ ସେମାନଙ୍କୁ ମରୁଭୂମିରେ 40 ବର୍ଷ ଧରି ବୁଲିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା। ଶେଷରେ ମୋଶାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଯିହୋଶୂୟ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥିବା ଭୂଭାଗ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ନେଲେ। ଏହା ଏକ ଆଂଶିକ ବିଜୟ ଥିଲା। ଇସ୍ରାୟେଲକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ବସତି କରାଯାଇଥିଲା। ଏହି ବସତିସ୍ଥାପନ ପରେ, ପ୍ରଥମ କେତେକ ଶତାବ୍ଦୀ ଧରି, ଲୋକମାନେ 'ବିଚାରକର୍ତ୍ତା' ନାମରେ ସ୍ଥାନୀୟ ନେତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶାସିତ ହୋଇଥିଲେ।

ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳରେ ଏପରି ସମୟ ଆସିଲା ଯେ, ଲୋକେ ଜଣେ ରାଜା ଚାହିଁଲେ। ଶାଉଲ ପ୍ରଥମ ରାଜା ଥିଲେ । ଶାଉଲ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମାନିଲେ ନାହିଁ। ଅତଏବ ପରମେଶ୍ୱର ଦାଉଦ ନାମକ ଜଣେ ମେଷପାଳକ ବାଳକକୁ ରାଜା ହେବା ପାଇଁ ବାଛିଲେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଶାମୁୟେଲ ଆସି, ତା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ତେଲ ଢାଳି, ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜା ଭାବରେ ତାହାକୁ ଅଭିଷେକ କଲେ। ପରମେଶ୍ୱର ଦାଉଦଙ୍କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯେ ଯିହୂଦା ଜାତିର ବଂଶର ଲୋକେ, ଭବିଷ୍ୟତରେ ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜା ହେବେ। ଦାଉଦ ଯିରୁଶାଲମ ନଗରକୁ ଜୟ କଲେ, ତାହାକୁ ନିଜର ରାଜଧାନୀ କଲେ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଭାବରେ ସ୍ଥିର କଲେ। ସେ ମନ୍ଦିରର ସେବା ଓ ଉପାସନା ପାଇଁ ଯାଜକ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା, ଗୀତ-ଲେଖକ, ସଙ୍ଗୀତକାର ଓ ଗାୟକମାନଙ୍କୁ ସଂଗଠିତ କଲେ। ଦାଉଦ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଗୀତ ଲେଖିଲେ, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦେଲେ ନାହିଁ।

ଦାଉଦ ଯେତେବେଳେ ବୃଦ୍ଧ ହେଲେ, ଓ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ସେ ନିଜର ପୁଅ ଶଲୋମନଙ୍କୁ ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜା କଲେ। ଦାଉଦ ନିଜ ପୁଅକୁ ତାଗିଦ୍ କଲେ ଯେ, ସେ ଯେପରି ସର୍ବଦା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବ ଓ ଚୁକ୍ତି (ପ୍ରତିଜ୍ଞା)ର ପାଳନ କରୁଥିବ। ରାଜା ହେଲା ପରେ ଶଲୋମନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କଲେ ଓ ଇସ୍ରାୟେଲ ସୀମାର ବିସ୍ତାର କଲେ। ସେହି ସମୟରେ ଇସ୍ରାୟେଲ ଉନ୍ନତି ଓ ବୈଭବର ଚରମ ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲା। ଶଲୋମନ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଲେ। ଇସ୍ରାୟେଲ ଖୁବ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଲା।

ଯିହୂଦା ଓ ଇସ୍ରାୟେଲ-ବିଭାଜିତ ରାଜ୍ୟ

ଶଲୋମନର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସେଠାରେ ଗୃହ ବିବାଦ ଲାଗିଲା ଓ ଜାତି ବିଭାଜିତ ହୋଇଗଲା। ଉତ୍ତରର ଦଶଟି ଗୋଷ୍ଠୀ ନିଜକୁ ଇସ୍ରାୟେଲ କହିଲେ। ଦକ୍ଷିଣର ଗୋଷ୍ଠୀ ନିଜକୁ ଯିହୂଦା କହିଲେ। (ଆଜିର 'ଯିହୂଦୀ' ଶବ୍ଦ ଏହି ନାମରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଛି।) ଯିହୂଦା 'ଚୁକ୍ତି' ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାବାନ ରହିଲା ଓ ଦାଉଦର ବଂଶ ଯିରୁଶାଲମଠାରେ, ଯିହୂଦାର ପରାଜୟ ହେବା ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ବାବିଲୋନର ଲୋକମାନେ ଦେଶରୁ ତଡ଼ି ଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାସନ କଲା।

ଚୁକ୍ତିର ପାଳନ କରୁନଥିବାରୁ (ଉତ୍ତରର ରାଜ୍ୟ ଇସ୍ରାୟେଲଠାରେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ରାଜବଂଶ ଆସିଲେ ଓ ଚାଲିଗଲେ) ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜାମାନେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ନଗରରେ ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କଲେ। ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଶେଷ ରାଜଧାନୀ ଥିଲା ଶମରିଆ। ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜାଗଣ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବା ଲାଗି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନାର ଢଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରି ଦେଇଥିଲେ, ସେମାନେ ନୂତନ ଯାଜକମାନଙ୍କୁ ବାଛିଲେ ଓ ଦୁଇଟି ନୂତନ ମନ୍ଦିରର ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ: ଗୋଟିଏ ଇସ୍ରାୟେଲର ଉତ୍ତର ସୀମା ଦାନଠାରେ ଓ ଅନ୍ୟଟି ଇସ୍ରାୟେଲ ଓ ଯିହୂଦାର ସୀମା ବେଥେଲଠାରେ। ଇସ୍ରାୟେଲ ଓ ଯିହୂଦା ମଧ୍ୟରେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା।

ଗୃହ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଅଶାନ୍ତ କାଳରେ ପରମେଶ୍ୱର ଅନେକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାଙ୍କୁ ଯିହୂଦା ଓ ଇସ୍ରାୟେଲକୁ ପଠାଇଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯାଜକ, କେତେକ ଋଷୀ, କେତେକ ରାଜାଙ୍କର ପରାମର୍ଶଦାତା ଓ କେତେକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଧାରଣ ଜୀବନଯାପନ କରୁଥିବା ଲୋକ ଥିଲେ। କେତେଜଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ନିଜର ଶିକ୍ଷା ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ଲେଖିଛନ୍ତି ଓ ଅନେକ ଲେଖି ନାହାଁନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ନ୍ୟାୟ ଓ ସତ୍ୟର ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ଓ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର ରହିବା କଥା କହିଛନ୍ତି।

ଅନେକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଚେତାବନୀ କରି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଯଦି ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଫେରି ନ ଯିବେ, ତା'ହେଲେ ପରାଜିତ ହୋଇ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଯିବେ। ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଭିତରୁ କେତେଜଣ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଗୌରବ ଓ ଭବିଷ୍ୟତର ଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକର ଦିବ୍ୟଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଅନେକ ଜଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ରାଜ୍ୟର ଶାସନ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ନୂତନ ରାଜା ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆସୁଥିବା ବିଷୟରେ ପୂର୍ବ ଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ। କେତେଜଣ ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେହି ରାଜା ଦାଉଦର ବଂଶଜ ହେବ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏକ ନୂତନ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟଯୁଗ ଆଡ଼କୁ କଢ଼େଇ ନେବେ। କେତେକ କହିଲେ ଯେ, ଏହି ରାଜା ଅନନ୍ତ ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ସଦାକାଳ ଲାଗି ଶାସନ କରିବ, ଓ ଅନ୍ୟ କେତେକ ତାହାଙ୍କୁ ଜଣେ ସେବକ ରୂପରେ ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେହି ସେବକ ଜଣକ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଫେରାଇ ନେବା ପାଇଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଯାତନା ସହିବେ। କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମଶୀହ ରୂପରେ ଦେଖିଲେ। ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଷିକ୍ତ ଓ ନୂତନ ଯୁଗ ଆଣିବେ।

ଇଶ୍ରାୟେଲ ଓ ଯିହୂଦାର ବିନାଶ

ଇଶ୍ରାୟେଲର ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସତର୍କତା ନ ଶୁଣିବା ଯୋଗୁଁ 722/721 ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବରେ ଆକ୍ରମଣକାରୀ ଅଶୂରୀୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶମରିଆ ପରାଜିତ ହେଲା। ଇଶ୍ରାୟେଲର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଘରୁ କାଢ଼ି ନିଆ ଯାଇ ସମଗ୍ର ଅଶୂରୀୟ ରାଜ୍ୟରେ ଖେଳେଇ ଦିଆହେଲା, ଯିହୂଦାରେ ନିଜର ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନଙ୍କଠାରୁ ସେମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ପାଇଁ ଦୂର ହୋଇଗଲେ। ପରେ ଅନ୍ୟ ଦେଶରୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଣି, ଇଶ୍ରାୟେଲର ଭୂମିରୁ ଅଶୂରୀୟମାନେ ପୁନଃ ବାସ କଲେ। ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଯିହୂଦା ଓ ଇଶ୍ରାୟେଲର ଧର୍ମର ଶିକ୍ଷା ଦିଆହେଲା ଓ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଅନେକ ଲୋକ 'ଚୁକ୍ତି'ର ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ। ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶମିରୋଣୀୟ ନାମରେ ଅଭିହିତ କରାହେଲା। ଅଶୂରୀୟ ଲୋକେ ଯିହୂଦା ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ। ଅନେକ ନଗରୀ ଆକ୍ରମଣକାରୀଙ୍କ ଆଗରେ ହାରିଗଲେ କିନ୍ତୁ ଯିରୁଶାଲମକୁ ପରମେଶ୍ୱର ରକ୍ଷା କଲେ। ଅଶୂରୀୟର ପରାଜିତ ରାଜା ନିଜ ମାତୃଭୂମିକୁ ଫେରିଗଲା ଓ ସେଠାରେ ତାର ଦୁଇ ପୁତ୍ର ତାହାକୁ ମାରି ଦେଲେ। ଏହିପରି ଯିହୂଦା ରକ୍ଷା ପାଇଲା।

ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଯିହୂଦାର ଲୋକେ ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଲେ। ସେମାନେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମାନିଲେ, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ହାରିଗଲେ ଓ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଗଲେ। ବାବିଲୋନର ଶକ୍ତି ବଢ଼ିଲା ଓ ସେମାନେ ଯିହୂଦା ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କଲେ। ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ସେମାନେ ଅଳ୍ପ କେତେକ ମହତ ଲୋକଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀରୂପରେ ନେଇଗଲେ। କିନ୍ତୁ କେତେ ବର୍ଷ ପରେ 587/586 ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବରେ, ସେମାନେ ଯିରୁଶାଲମ ଓ ମନ୍ଦିରକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ପୁନଃ ଫେରିଲେ। କେତେଲୋକ ମିସରକୁ ପଳାଇଲେ, କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ ରୂପରେ ବାବିଲୋନକୁ ନିଆଗଲା। ପୁଣି ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ, ଓ ଲୋକମାନେ ଶୁଣିବାରେ ମନ ଦେଲେ। ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଯେ ମନ୍ଦିର ଓ ଯିରୁଶାଲମର ବିନାଶ ଏବଂ ବାବିଲୋନରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିର୍ବାସନ ଦ୍ୱାରା, ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା। ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନେ ନୂତନ ରାଜା ଓ ତାହାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ବିଷୟରେ କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯିରିମିୟ ଗୋଟିଏ ନୂତନ ଚୁକ୍ତି ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କହିଲେ। ଏହି ନୂତନ ଚୁକ୍ତି ପଥରପଟା ଉପରେ ଲେଖା ନ ଯାଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଲୋକଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା।

ପାଲେଷ୍ଟାଇନକୁ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ

ଏହି ଭିତରେ କୋରସ ମାଦୀୟ-ପାରସିକ ସମ୍ରାଟ ହେଲେ ଓ ବାବିଲୋନକୁ ଜୟ କଲେ। ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଗୃହଭୂମିକୁ ଫେରିଯିବା ଲାଗି ସେ ଅନୁମତି ଦେଲେ। ଅତଏବ ପ୍ରାୟଃ 70 ବର୍ଷର ନିର୍ବାସନ ପରେ ଯିହୁଦାର ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକେ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଲେ। ଲୋକେ ନିଜ ଜାତିକୁ ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ କିନ୍ତୁ ଯିହୁଦା ଛୋଟ ଓ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ରହିଲା। ଲୋକମାନେ ମନ୍ଦିରକୁ ପୁନଃ ନିର୍ମାଣ କଲେ କିନ୍ତୁ ଏହି ମନ୍ଦିରଟି ଶଲୋମନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ମନ୍ଦିର ପରି ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ। ଅନେକ ଲୋକ ପ୍ରକୃତ ଭାବରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ମନ ଦେଲେ ଏବଂ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କର ଲେଖା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପବିତ୍ର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ। ଅନେକ ଲୋକ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିଲିପି ତିଆରି କରି ଶାସ୍ତ୍ରୀ (ବିଶେଷ ବିଦ୍ୱାନ) ହୋଇଗଲେ। ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଏହି ଲୋକମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ଅଧ୍ୟୟନ ଲାଗି ପାଠଶାଳାର ସ୍ଥାପନା କଲେ। ଲୋକେ ବିଶ୍ରାମଦିନ (ଶନିବାର)ରେ ଅଧ୍ୟୟନ, ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ଏକତ୍ର ମିଶି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା ପାଇଁ ଏକତ୍ର ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ। ନିଜର ପ୍ରାର୍ଥନାସଭା ଗୃହରେ ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଓ ଅନେକ ଲୋକ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିବେ ବୋଲି ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଲେ।

ପଶ୍ଚିମରେ ସିକନ୍ଦର (ଆଲେକ୍‌ଜାଣ୍ଡର) ମହାନ୍ ଗ୍ରୀସ୍‌ଠାରେ ଶାସନ ସ୍ଥାପିତ କରିସାରିଥିଲେ। ସେ ଶୀଘ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ବିଜୟଲାଭ କଲେ। ସେ ଦୁନିଆର ଅନେକ ଅଞ୍ଚଳରେ ଗ୍ରୀକ୍‌ର ଭାଷା, ରୀତି-ନୀତି ଓ ସଂସ୍କୃତିର ପ୍ରଚାର କଲେ। କିନ୍ତୁ ସେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କଲା ପରେ ତାହାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ବିଭାଜିତ ହୋଇଗଲା, ଓ ବିଶ୍ୱର ଅଧିକାଂଶ ଅଞ୍ଚଳରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା।

ଏଥିରେ ପାଲେଷ୍ଟାଇନ୍ ମଧ୍ୟ ଥିଲା। ଏଠାରେ ଯିହୂଦୀଲୋକେ ରହୁଥିଲେ। ଏହି ନୂତନ ରୋମୀୟ୍‌ଶାସକମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ବହୁତ କ୍ରୁର ଓ ଅତ୍ୟାଚାରୀ ଥିଲେ ଓ ଯିହୂଦୀମାନେ ଅଭିମାନୀ ଏବଂ ସ୍ୱଭାବରେ ବିଦ୍ରୋହୀ ଥିଲେ। ଏହି କଷ୍ଟ (ଅଶାନ୍ତ) କାଳରେ ଅନେକ ଯିହୂଦୀ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନକାଳରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆଗମନ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ରହିଥିଲେ। ଯିହୂଦୀମାନେ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶାସିତ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ। ଏହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ପଠାଇବେ ବୋଲି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେଇଥିଲେ। ସେମାନେ ବୁଝି ନଥିଲେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ସଂସାରକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଭାବିଲେ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଜନା ସଂସାରଠାରୁ କେବଳ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଅଟେ। କେତେଜଣ ଯିହୂଦୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିବାରେ ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ ନୂତନ ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ 'ସାହାଯ୍ୟ' କରିବା ପାଇଁ ମନସ୍ଥ କଲେ। ଏହି ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କୁ 'ଜିଲଟ' ଉଦ୍‌ଯୋଗୀ କୁହାଗଲା। ଜିଲଟମାନେ ରୋମୀୟ୍‌ମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଓ ରୋମୀୟ୍‌ମାନଙ୍କ ସହିତ ଯେଉଁ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ଥିଲା, ସେମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କଲେ।

ଯିହୂଦୀ ଧାର୍ମିକ ଦଳଗୁଡ଼ିକ

ପ୍ରଥମ ଶତାବ୍ଦୀ ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ସୁଦ୍ଧା ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଲାଗି ଅତି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ଲୋକମାନେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ ଓ ବାଦାନୁବାଦ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ। ଲୋକେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅନେକ ଢଙ୍ଗରେ ବୁଝିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଅନେକ ଯିହୂଦୀ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଇଁ ମରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ। ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତିନୋଟି ମୁଖ୍ୟ ଧାର୍ମିକଦଳ ଥିଲେ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦଳର ନିଜର ଶାସ୍ତ୍ରୀ (ବିଧିଜ୍ଞାତା ବା ବିଦ୍ୱାନ) ଥିଲେ।

ସାଦ୍ଦୁକୀ

ଗୋଟିଏ ଦଳର ନାମ ଥିଲା 'ସାଦ୍ଦୁକୀ'। ଏହି ନାମଟି ସମ୍ଭବତଃ 'ଜାଦୋକ'ରୁ ଆସିଛି। ରାଜା ଦାଉଦଙ୍କ କାଳରେ ମହାଯାଜକ ଜାଦୋକ ଥିଲେ। ଅନେକ ଯାଜକ ଓ ଅଧିକାରୀଗଣ ସାଦ୍ଦୁକୀ ଥିଲେ। ଏମାନେ କେବଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୋଶାଙ୍କ ପାଞ୍ଚଟି ପୁସ୍ତକକୁ ଧାର୍ମିକ ବିଷୟର ପ୍ରମାଣ ରୂପରେ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ। ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯାଜକତ୍ୱ ଓ ବଳି ବିଷୟରେ ବହୁତ କଥା ଶିକ୍ଷା ଦିଏ। କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ଏହା କିଛି ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ନାହିଁ, ଅତଏବ ସାଦ୍ଦୁକୀମାନେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହେବା କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ଫାରୂଶୀ

ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଦଳର ନାମ ଥିଲା 'ଫାରୂଶୀ'। ଏହି ଶବ୍ଦଟି ଗୋଟିଏ ଏବ୍ରୀୟ୍ ଶବ୍ଦରୁ ଆସିଛି। ତାର ଅର୍ଥ ହେଲା "ଅର୍ଥ କରିବା" (ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା) ବା "ଅଲଗା କରିବା।" ଏହି ଲୋକମାନେ ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସାଧାରଣ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିଲେ। ଫାରୁଶୀମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ, ମୋଶାଙ୍କ ସମୟ ସୁଦ୍ଧା ଗୋଟିଏ ମୌଖିକ ପରମ୍ପରା ଚାଲିଆସିଛି। ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସଥିଲା ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗର ଲୋକମାନେ ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ନିଜ ଆବଶ୍ୟକତାନୁସାରେ ଅର୍ଥ ବାହାର କରି ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ସ୍ୱାଧୀନ। ଏହାର ଅର୍ଥ ଯେ, ଫାରୁଶୀମାନେ କେବଳ ମୋଶାଙ୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନୁହେଁ ବରଂ ତା'ସହିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା, ପବିତ୍ରଲେଖା ଓ ନିଜର ପରମ୍ପରାଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକୃତ ଆଚରଣ ଭାବରେ ମାନୁଥିଲେ। ଏହି ଲୋକମାନେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ନିଜର ପରମ୍ପରାଗୁଡ଼ିକୁ ଅତି କଠୋର ଭାବରେ ପାଳନ କରିବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ। ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ କଣ ଖାଉଛନ୍ତି, ଏହା ପ୍ରତି ଅତି ସାବଧାନ ଥିଲେ। ସେମାନେ ହାତ ଧୋଇବା ଓ ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଥିଲେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନେ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଲୋକେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ବଞ୍ଚି ଉଠିବେ, ତେଣୁ, ପୁନରୁତ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ।

ଏସୀନସ୍

ତୃତୀୟ୍ ମୁଖ୍ୟ ଦଳଟିର ନାମ ଥିଲା 'ଏସୀନସ୍'। ଯିରୁଶାଲମର ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଯାଜକ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଜୀବନଯାପନ କରୁ ନଥିଲେ। ରୋମୀୟ୍‌ମାନେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ମହାଯାଜକଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ ଦେଇଥିଲେ। ଏମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେଜଣ ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ଯାଜକ ହେବାପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନଥିଲେ। ଅତଏବ ଏସୀନସ୍ ଦଳର ଲୋକେ ଯିରୁଶାଲମଠାରେ ଉପାସନା ଓ ବଳି ଉଚିତ ଭାବରେ ପାଳିତ ହେଉଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନଥିଲେ। ସେଥିପାଇଁ ଇସୀନସ୍ ଦଳର ଲୋକେ ଯିହୂଦୀୟ୍ ମରୁଭୂମିରେ ବସବାସ କରିବା ପାଇଁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ। ସେମାନେ ନିଜର ଗୋଟିଏ ଅଲଗା ସମାଜ ଗଠନ କଲେ। ଏଥିରେ କେବଳ ଏସୀନସ୍ ଲୋକେ ହିଁ ଆସି ରହି ପାରୁଥିଲେ। ଏସୀନସ୍ ଲୋକେ ଉପବାସ କରୁଥିଲେ, ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ ଓ ପରମେଶ୍ୱର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପଠାଇବେ ତଥା ମନ୍ଦିର ଓ ଯାଜକତ୍ୱକୁ ପବିତ୍ର କରିବେ ବୋଲି ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରୁଥିଲେ। କେତେଜଣ ବିଦ୍ୱାନ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ, ଏସୀନସ୍‌ମାନଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ କେତେକ ସନ୍ଦର୍ଭରେ କୁମ୍‌ରାନ୍ ସଂପ୍ରଦାୟ୍ ସହିତ ଓ ଯିହୂଦୀୟ୍ ମରୁଭୂମି ଓ କୁମ୍‌ରାନର ଅନ୍ୟସ୍ଥଳରେ ପ୍ରାପ୍ତ ଅନେକପ୍ରାଚୀନ ଲେଖାସହିତ ମଧ୍ୟ ଅଛି।

ନୂତନ ନିୟମ

ପରମେଶ୍ୱର ନିଜର ଯୋଜନା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କଲେ। ସେ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଜାତିକୁ ବାଛିଲେ। ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ସେ ଗୋଟିଏ 'ଚୁକ୍ତି' କଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନ୍ୟାୟ ଓ ଉଦାରଭାବକୁ ବୁଝିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିପାରିବେ। ଗୋଟିଏ ନୂତନ ଓ ଉନ୍ନତ ଚୁକ୍ତି ଆଧାରିତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଧାତ୍ମିକ 'ରାଜ୍ୟ'ର ସ୍ଥାପନ ଦ୍ୱାରା ସଂସାରକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଯୋଜନାକୁ, ପରମେଶ୍ୱର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଓ କବିମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ। ଏହି ଯୋଜନାଟି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହେବାକଥା ଥିଲା। ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନେ ଏହି ଆଗମନ ବିଷୟରେ ଅତି ବିସ୍ତାରପୂର୍ବକ କହିଥିଲେ। ସେମାନେ କହିଥିଲେ ଯେ, ଯୀଶୁଙ୍କର ଜନ୍ମ କେଉଁଠାରେ ହେବ, ସେ କି ପ୍ରକାର ଲୋକ ହେବେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ କି କି ପ୍ରକାରର କାମ କରିବାକୁ ହେବ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିବା ଓ 'ନୂତନଚୁକ୍ତି' ଆରମ୍ଭ କରିବା ସମୟ ଏବେ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା।

'ନୂତନ ନିୟମ'ର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ 'ନୂତନଚୁକ୍ତି' କିପରି ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିପରି କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେଲା ସେହି ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ମିଳେ। ଯୀଶୁ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ "ଅଭିଷିକ୍ତ" ସେମାନେ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ଯେ, ଏହି ନୂତନ ଚୁକ୍ତିଟି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଅଟେ। ଏଥିରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଯେ, କିପରି ପ୍ରଥମ ଶତାବ୍ଦୀର ଲୋକେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଏହି ଅନୁଗ୍ରହ ମୂଳକ ପ୍ରେମ ଉପହାରକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଓ ନୂତନ ଚୁକ୍ତିର ଅଂଶୀଦାର ହୋଇଗଲେ। ସେହି ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଏହା ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ନିଜର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅନୁସାରେ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କିପରି ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ସଂସାରରେ ଯାପନ କରିପାରିବେ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଜୀବନଯାପନ କରିବେ।

'ନୂତନ ନିୟମ'ରେ ଅନ୍ତତଃ ଆଠ ଜଣ ବିଭିନ୍ନ ଲେଖକ ମାନଙ୍କର 27ଟି ବିଭିନ୍ନ ପୁସ୍ତକ ସମ୍ମିଳିତ। ସେହି ଲେଖକମାନେ ଗ୍ରୀକ୍ ଭାଷାରେ ଲେଖିଛନ୍ତି। ଏହି ଭାଷା ପ୍ରଥମ ଶତାବ୍ଦୀବେଳକୁ ବିଶ୍ୱରେ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା। ମୋଟ ଲେଖାର ଅଧାରୁ ଅଧିକ ଲେଖା ମାତ୍ର ଚାରି ଜଣ "ପ୍ରେରିତ" ଲେଖିଛନ୍ତି। ଏହି ପ୍ରେରିତମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ବିଶେଷ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଭାବରେ ବଛା ଯାଇଥିଲେ। ପୃଥିବୀରେ ଜୀବିତ ଥିବାବେଳେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହିତ ଅତି ନିବିଡ଼ ଭାବେ ଘନିଷ୍ଠଥିବା ବାରଜଣ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମାଥିଉ, ଯୋହନ ଓ ପିତର ତିନିଜଣ ଥିଲେ। ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଲେଖକ ଥିଲେ ପାଉଲ। ଯୀଶୁ ଚମତ୍କାର ଭାବେ ତାହାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥିଲେ। ସେ ପରେ ଯୀଶୁଙ୍କର 'ପ୍ରେରିତ'ଭାବେ ବଛା ହୋଇଥିଲେ।

ପ୍ରଥମ ଚାରୋଟି ପୁସ୍ତକକୁ "ସୁସମାଚାର" ବୋଲି କୁହାଯାଏ। ଏଗୁଡ଼ିକରେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ବିଷୟରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଛି। ଉକ୍ତ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ଯୀଶୁଙ୍କର କେବଳ ଐତିହାସିକ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଦେଇ ଯୀଶୁଙ୍କର ଉପଦେଶ, ପୃଥିବୀରେ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରକାଶିତ ହେବାର ପ୍ରୟୋଜନ ଓ ତାହାଙ୍କର କ୍ରୁଶରେ ମୃତ୍ୟୁର ମହତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରତିପାଦନ କରନ୍ତି। ଯୋହନଙ୍କର (ଚତୁର୍ଥ) ସୁସମାଚାରର ପୁସ୍ତକରେ ଉକ୍ତ କଥାଟି ଅଧିକ ସଠିକଭାବେ ପ୍ରତିଫଳିତ। ପ୍ରଥମ ତିନୋଟି ସୁସମାଚାର ବିଷୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପରସ୍ପର (ଅଧିକ) ସମାନ। ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକରେ ଅଧିକାଂଶ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ପୁସ୍ତକରେ ମଧ୍ୟ ସମାନ ଭାବରେ ଏକାଭଳି ମିଳେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପାଠକଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ରଖି ଲେଖିଛନ୍ତି ଓ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖକର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଲକ୍ଷ୍ୟଟି ଭିନ୍ନ ଅଟେ।

ଉକ୍ତ ଚାରୋଟି ସୁସମାଚାର ପୁସ୍ତକ ପରେ 'ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ' ନାମକ ପୁସ୍ତକଟି ଅଛି। ଏଥିରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ଇତିହାସ ଉଲ୍ଲିଖିତ। ଏଥିରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଯେ, ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମଉପହାର କିପରି ସମଗ୍ର ସଂସାରରେ ଘୋଷିତ କରାହେଲା। ଏହା କୁହେ ଯେ, କିପରି ଏହି 'ସୁସମାଚାର'ର ଘୋଷଣା ଦ୍ୱାରା, ପାଲେଷ୍ଟାଇନ ଓ ରୋମୀୟ ଜଗତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଧର୍ମକୁ ବ୍ୟାପକ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା। 'ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ' ନାମରେ ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ଲୂକ ଲେଖିଥିଲେ। ସେଥିରେ ଯାହା କିଛି ବା ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି ସେଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାଂଶ ଘଟଣାର ସେ ହେଉଛନ୍ତି ନିଜେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ। ଲୂକ ତୃତୀୟ ସୁସମାଚାରର ମଧ୍ୟ ଲେଖକ ଥିଲେ। ତାହାଙ୍କର ଦୁଇଟି ଯାକ ବହିରେ ତର୍କପୂର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗତି ମିଳେ। କାରଣ 'ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ' ଯୀଶୁଙ୍କ ଜୀବନ ବୃତ୍ତାନ୍ତର ସହଜ ପରିଣତି ଅଟେ। 'ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ' ପରେ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ଗୋଟିଏ ସଂକଳନ ଅଛି। ଏଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କୁ ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟାନ ଦଳଗୁଡ଼ିକୁ ଲେଖାଯାଇଛି। ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରେରିତ ପିତର ଓ ପାଉଲଙ୍କ ଭଳି ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟାନ ନେତାମାନଙ୍କଠାରୁ ପଠାଯାଇଥିଲା। ସେ ସମୟର ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ସମସ୍ୟାମାନଙ୍କର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମାଧାନ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାପାଇଁ ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଲେଖାଯାଇଥିଲା। ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ସେହିଲୋକମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଯେ ତଥ୍ୟ ଯୋଗାଇବା, ସଂଶୋଧନ କରିବା, ଶିକ୍ଷାଦେବା, ଓ ଉତ୍ସାହିତ କରିବାପାଇଁ ଲେଖା ଯାଇଥିଲା ତା ନୁହେଁ, ବରଂ ସମସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ, ପାରସ୍ପରିକ ଜୀବନ ଓ ସଂସାରିକ ଜୀବନରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଲେଖା ଯାଇଥିଲା।

'ନୂତନ ନିୟମ'ର ଶେଷ ପୁସ୍ତକଟି 'ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ' ଅଟେ। ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ଅନ୍ୟ ସବୁ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ। ଏଥିରେ ପ୍ରେରିତ 'ଯୋହନ'ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଦିବ୍ୟଦର୍ଶନର ଉଲ୍ଲେଖ ଅତ୍ୟନ୍ତ ରୂପକ ବା ସାଙ୍କେତିକ ଭାଷାରେ ମିଳେ। ଏହାର ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଅଳଂକାର ଓ ଚିତ୍ର 'ପୁରାତନ ନିୟମ'ରୁ ଗୃହୀତ। ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ 'ପୁରାତନ ନିୟମ'ର ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ତୁଳନା କରି ସାରିଲା ପରେ ହିଁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ହୁଏ। ଏହି ଶେଷ ପୁସ୍ତକଟି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସୀ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତ କରେ ଯେ; ପରମେଶ୍ୱର ଓ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ (ଯିଏ ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସର ନେତା ଓ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ)ଙ୍କ ଶକ୍ତି ସାହାଯ୍ୟରେ, ସେମାନଙ୍କର ମନ୍ଦ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅନ୍ତିମ ବିଜୟ ହାସଲ ହେବ।

ନୂତନ ନିୟମର ପୁସ୍ତକ ଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ

ନୂତନ ନିୟମର ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପର୍କରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ବର୍ଣ୍ଣନା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁସ୍ତକକୁ ପାଠ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବାରେ ସହାୟକ ହେବ।

ମାଥିଉ: ଯୀଶୁଙ୍କର ବାରଜଣ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମାଥିଉ ଜଣେ। ସେ ଯିହୂଦୀୟ କର ଆଦାୟକାରୀ ରୂପରେ କାମ କରୁଥିଲେ। ସେ କାମ କରୁଥିବା ବେଳେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରେରିତ ଭାବରେ ବାଛିଲେ। ମାଥିଉଙ୍କର ଲେଖାରେ ତାହାଙ୍କର ଯିହୂଦୀୟ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଓ ସେଥିପ୍ରତି ତାହାଙ୍କର ଅଭିରୁଚି ଦର୍ଶାଇଥାଏ। 'ପୁରାତନ ନିୟମ'ର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀଗୁଡ଼ିକ କିପରି ଯୀଶୁଙ୍କ ଜୀବନରେ ସଫଳ ହେଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାରେ ମାଥିଉ ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି। ପ୍ରକୃତରେ ମାଥିଉଙ୍କର ପୁସ୍ତକ ଯୀଶୁଙ୍କର ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ଲେଖାଯାଇଛି।

ମାର୍କ: ମାର୍କ ଜଣେ ଯୁବକ ଥିଲେ। ସେ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଥିଲେ। ତାହାଙ୍କର ଲେଖିବା ଶୈଳୀ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ। ତାହା ଗତିଶୀଳ ମଧ୍ୟ। ମାଥିଉ ଓ ଲୂକ ଭଳି, ସେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଉପଦେଶ ପ୍ରତି ଏତେ ଆଗ୍ରହୀ ନୁହଁନ୍ତି। ମାର୍କଙ୍କର ଲେଖିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ସେ ଅଣଯିହୂଦୀ ଓ ରୋମୀୟ ବିଦ୍ୱାନମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଜିଣିବେ। ଅତଏବ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖାଇ ଅଛନ୍ତି। ମାର୍କଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଯେ ଲୋକେ ଜାଣନ୍ତୁ ଯେ, ଯୀଶୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପାପର ପରିଣାମରୁ ରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ଆସିଥିଲେ।

ଲୂକ: ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ପ୍ରେରିତ ପାଉଲଙ୍କ ଯାତ୍ରାର ସହଯାତ୍ରୀ ଲୂକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲେଖା ଯାଇଥିବା ଦୁଇଟି ପୁସ୍ତକରୁ ଗୋଟିଏ। ଲୂକ ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଡାକ୍ତର ଓ ପ୍ରତିଭାଶାଳୀ ଲେଖକ ଥିଲେ। ଜଣା ପଡ଼େ ଯେ, ସେ, ମାଥିଉ ଓ ମାର୍କଙ୍କର ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଅଧିକ ସୁପରିଚିତ ଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ପୁସ୍ତକରେ ଅଣଯିହୂଦୀମାନଙ୍କୁ ରୁଚିକର ହେବା ଭଳି ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକରୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି। ଅନ୍ୟ 'ସୁସମାଚାର' ଲେଖକମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଲୂକ ଯୀଶୁଙ୍କ ଜୀବନର ବିବରଣୀକୁ କ୍ରମବଦ୍ଧ ଓ ଐତିହାସିକ ବାସ୍ତବ ଘଟଣା ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ। କିନ୍ତୁ ଏପରି କଲାବେଳେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଜୀବନର ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରିଅଛନ୍ତି। ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରେମମୟ ଓ ମନଯୋଗୀ ଭାବରେ ଚିତ୍ରିତ କରିଛନ୍ତି। ଯୀଶୁ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ବୁଝାଇ ଦିଅନ୍ତି ଓ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଁଞ୍ଚି ପାରନ୍ତି। ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା କ୍ଷମତାରେ ସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି।

ଯୋହନ: ଏହି ସୁସମାଚାରଟି ଅନ୍ୟ ତିନୋଟି ସୁସମାଚାରଠାରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭିନ୍ନ ଅଟେ। ଏହାର ସୁନ୍ଦର ଓ ଗଭୀର ଭୂମିକାରୁ ଆମ୍ଭେ ଏହାର ପ୍ରମାଣ ପାଉ। ଯୋହନ ନିଜ ସୁସମାଚାରରେ, ଅନ୍ୟ ସୁସମାଚାର ଗୁଡ଼ିକରେ ନ ଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି। ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଏହି 'ପୃଥିବୀର ମଶୀହ', 'ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସିଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର' ଓ 'ମୁକ୍ତିଦାତା' ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟତଃ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି।

ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ: ଲୂକ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଏହି ପୁସ୍ତକର ବିଷୟ ତାହାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ପୁସ୍ତକର ଶେଷ ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆମ ପ୍ରତି ଥିବା ଅସୀମ ପ୍ରେମ ବିଷୟକ 'ସୁସମାଚାର'ର ବାକ୍ୟ ସମଗ୍ର ସଂସାରରେ ପ୍ରଚାର କରନ୍ତୁ। ଯୀଶୁ ଚାହିଁଥିଲେ ଯେ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପାପର ପରିଣାମରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଥିବା ତାହାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ନିଜର ଜ୍ଞାନ ବଳରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରସାରିତ କରନ୍ତୁ। ପିତର ଓ ପାଉଲ ଏହି ଦୁଇ ଜଣ ମୁଖ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କିପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ତାହାର ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ବିବରଣୀ ଲୂକ ଦେଇଛନ୍ତି। ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମ ଯିରୂଶାଲମରୁ ଲଘୁ ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ କିପରି ଅତି ଶୀଘ୍ର ଯିହୂଦା,ଶମିରୋଣର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଅଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଶେଷରେ ରୋମ ରାଜ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପି ଯାଇ ଥିଲା!

ପାଉଲ ଓ ଅନ୍ୟ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କର ପତ୍ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଭାଗରେ ସନ୍ନିହିତ। ପାଉଲଙ୍କ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମରେ ଅଛି। ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଜଣେ ସୁଶିକ୍ଷିତ ଯିହୂଦୀ ଥିଲେ। ସିଲିସିଆର ତାର୍ଷଗରୁ ସେ ଆସିଥିଲେ। ପାଉଲଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ଯିରୁଶାଲମ ଠାରେ ହୋଇଥିଲା, ସେ ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କର ନେତା ଥିଲେ ଓ ଆରମ୍ଭରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମ ବିସ୍ତାରର ଘୋର ବିରୋଧୀ ମଧ୍ଯ ଥିଲେ। ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥିଲେ। ତା'ପରେ ତାହାଙ୍କର ଜୀବନର ଦିଗ ବଦଳି ଯାଇ ଥିଲା। ଦଶବର୍ଷ ପରେ ସେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଯାତ୍ରା ମାଧ୍ୟମରେ ମଶୀହଙ୍କର (ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର) ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କଲେ। ଏହି କାଳ ଭିତରେ ସେ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକୁ ଓ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ପତ୍ର ଲେଖିଥିଲେ। ସେ ମୋଟ ତେରଟି ପତ୍ର ନୂତନ ନିୟମରେ ଲେଖିଛନ୍ତି। ଏହି ପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକର ପରିଚୟ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଯାଉଛି:

ରୋମୀୟ :ରୋମୀୟମାନଙ୍କୁ ଲେଖାହୋଇଥିବା ପାଉଲଙ୍କର ଏହି ପତ୍ରଟି ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସବୁଠାରୁ ଲମ୍ବା ଓ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ। ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ, ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ସହରଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ ଓ ମଣ୍ଡଳୀ ସଙ୍ଗଠନ କରିଥିଲେ, ସେହି ସହରର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ। ରୋମୀୟମାନଙ୍କ ନାମରେ ପତ୍ର ଲେଖିଲା ବେଳେ ସୁଦ୍ଧା ପାଉଲ ରୋମ ଯାଇ ନ ଥିଲେ। 58 ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ସେ ଗ୍ରୀସ୍‌ରେ ଥିଲେ ଓ ରୋମ ଯିବାପାଇଁ ଅସମର୍ଥ ଥିଲେ, ଅତଏବ ନିଜର ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ପତ୍ରରେ ଲେଖି ପଠାଇଥିଲେ। ଏହି ପତ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଓ ସତ୍ୟକୁ ଖୁବ୍ ସତର୍କତା ପୂର୍ବକ ଲେଖାଯାଇଛି।

ପ୍ରଥମ କରିନ୍ଥୀୟ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ କରିନ୍ଥୀୟ :ଗ୍ରୀସ୍‌ର ଗୋଟିଏ ପୁରାତନ ସହର କରିନ୍ଥୀର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ନାମରେ ପାଉଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପତ୍ର ଦ୍ୱୟ ଲିଖିତ। ଦୁଇଟିଯାକ ପତ୍ରର ଆରମ୍ଭରେ ପାଉଲ ସେଠାକାର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପୁଜି ଥିବା କେତେକ ସମସ୍ୟା ଓ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ କେତେକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି। ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଏକତା, ବିବାହ, ଯୌନ ପାପ, ଛାଡ଼ପତ୍ର ଓ ଯିହୂଦୀ ରୀତି ନୀତି। ଏଥିରେ ତ୍ରୟୋଦଶ ଅଧ୍ୟାୟଟି ବିଶେଷ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସମସ୍ତ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ ହେଉଛି 'ପ୍ରେମ'। ପ୍ରେମ ସିଦ୍ଧ ଅଟେ। କରିନ୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ଲେଖିଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ପତ୍ରଟିରେ, ପ୍ରଥମ ପତ୍ରଟି ପାଇଲା ପରେ କରିନ୍ଥୀୟମାନେ ଯେଉଁ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ, ସେ ବିଷୟରେ ପାଉଲ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି।

ଗାଲାତୀୟ : ଗାଲାତୀୟମାନଙ୍କ ନାମରେ ଲିଖିତ ପାଉଲଙ୍କର ଏହିପତ୍ରଟି ଗାଲାତୀୟର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସମସ୍ୟା ସହିତ ଜଡ଼ିତ। ପାଉଲ ସେଠାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସୁସମାଚାର ଘୋଷଣା କଲେ ଓ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ ମଧ୍ଯ କଲେ। ପରେ ସେଠାରେ ଯିହୂଦୀ ଉପଦେଶକମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଦଳ କେତେକ ଏପରି କଥାର ପ୍ରଚାର କଲେ, ଯାହା ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ଉପଦେଶ ନୁହେଁ। ଏହା ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ଗଭୀର ସମସ୍ୟା ଠିଆ ହେଲା, କାରଣ ଜଣେ ଲୋକର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ପରସ୍ପର ସମ୍ବନ୍ଧ କ'ଣ, ତା ସହିତ ଏହାର ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା। ଗାଲାତୀୟ ସୁଦ୍ଧା ଯାତ୍ରା କରି ନ ପାରି ପାଉଲ ଏହି ପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜର ବିଚାର ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କଲେ। ପାଉଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରୋମୀୟମାନଙ୍କୁ ଲେଖାଯାଇଥିବା ପତ୍ର ଭଳି, ଏହି ପତ୍ରଟି ମଧ୍ଯ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମର ମୂଳଦୁଆ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିଥିବାରୁ ଅନ୍ୟ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ।

ଏଫିସୀୟ :ପାଉଲ ଏହି ପତ୍ରଟି କାରାଗାରରୁ ଲେଖିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଆମେ ଜାଣୁନା ଯେ ସେ କେଉଁଠାରୁ ଓ କେବେ ଲେଖିଲେ। ଏହି ପତ୍ରର ବିଷୟବସ୍ତୁ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଲୋକେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯିବେ ବୋଲି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଜନା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ ପାଉଲ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଭ୍ରାତୃଭାବ ନେଇ ରୁହନ୍ତୁ ଓ ସେମାନେ ନିଜ ଲୋକଙ୍କ ଲାଗି ତଥା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରତି ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ସମର୍ପିତ ହୁଅନ୍ତୁ।

ଫିଲିପ୍ପୀୟ : ଫିଲିପ୍ପୀୟଙ୍କୁ ମଧ୍ଯ ପାଉଲ ଏହି ପତ୍ରଟି କାରାଗାରରୁ ଲେଖିଥିଲେ। ସମ୍ଭବତଃ ଏହି ପତ୍ରଟି ରୋମରୁ ଲେଖାଯାଇଛି। ସେହି ସମୟରେ ପାଉଲ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଏହି ପତ୍ରର ଆନନ୍ଦ ଓ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପ୍ରଦାନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ତାହାଙ୍କର ଅଖଣ୍ଡ ବିଶ୍ୱାସ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ। ଫିଲିପ୍ପୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେବା ଓ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟଲାଗି ସେମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ପ୍ରଦାନକରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହି ପତ୍ରଟି ଲେଖା ଯାଇଥିଲା।

କଲସୀୟ : କଲସୀୟମାନଙ୍କୁ ଲିଖିତ ପାଉଲଙ୍କ ଏହି ପତ୍ରଟି, ଏସିଆ ମାଇନର (ତୁର୍କୀ)ର ସହର କଲସୀର, କେତେକ ଅସତ୍ୟ ଉପଦେଶ ପାଇଁ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଥିବା ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ। ଏହିପତ୍ରର କେତେକ ଅଂଶ ଏଫିସୀୟମାନଙ୍କୁ ଲେଖାଯାଇଥିବା ପତ୍ର ସହିତ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରହିଛି। ଏହି ପତ୍ରରେ ପାଉଲ ବ୍ୟବହାରିକ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମାବଲମ୍ବୀକୁ କିପରି ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଉଚିତ।

ପ୍ରଥମ ଥେସଲନୀକୀ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥେସଲନୀକୀ : ଏପରି ଜଣା ପଡ଼େ ଯେ ଏହିପତ୍ର ଦୁଇଟି ପାଉଲଙ୍କର ପ୍ରଥମ କାଳର ପତ୍ର। ମାକିଦନିଆ (ଉତ୍ତର ଗ୍ରୀସ୍)ରେ ପାଉଲଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଯାତ୍ରାବେଳେ ସେ ଥେସଲନୀକୀୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସୁସମାଚାର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ। କେତେଜଣ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ସତ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ପାଉଲଙ୍କୁ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେଲା। ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ନୂତନ ଧର୍ମକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପାଉଲ ଏହିପତ୍ରଟି ଲେଖିଥିଲେ। ଯେଉଁ କେତେକ କଥା (ଯୀଶୁଙ୍କ ଫେରି ଆସିବା) ଲୋକେ ବୁଝି ପାରୁ ନ ଥିଲେ, ସେ ବିଷୟରେ ପାଉଲ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ। ଦ୍ୱିତୀୟ ପତ୍ରଟି ମଧ୍ଯ ଉକ୍ତ ବିଷୟଟିକୁ ଆହୁରି ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ।

ପ୍ରଥମ ତୀମଥି ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ତୀମଥି ଏବଂ ତିତସ : ନିଜ ଜୀବନର ଶେଷ କାଳରେ, ପାଉଲ ନିଜର ଦୁଇଜଣ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସହଯୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଏହି ପତ୍ରମାନ ଲେଖିଥିଲେ। ପାଉଲ, ତୀମଥିଙ୍କୁ ଏଫିସୀଠାରେ ଓ ତିତସଙ୍କୁ କ୍ରିତିଠାରେ ମଣ୍ଡଳୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଆସିଥିଲେ। ସେମାନେ ସେଠାରେ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ନେତୃତ୍ୱ ନେବା ଓ କାମ କରିବା ବିଷୟରେ ଦୃଢ଼ କରିବା କଥା। ପ୍ରଥମ ତୀମଥି ଓ ତୀତସକୁ ଲେଖିଥିବା ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ପାଉଲ ପ୍ରାଚୀନମାନଙ୍କୁ ବାଛିବା ଓ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ସମାଧାନ କରିବା ବିଷୟରେ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଛନ୍ତି। ତୀମଥିଙ୍କୁ ଲେଖିଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ପତ୍ରଟି ସେହି ସମୟରେ ଲେଖାଯାଇଛି, ଯେତେବେଳେ ପାଉଲ କାରାଗାରରେ ଥିଲେ ଓ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ଯେ, ଏହା ତାହାଙ୍କ ଜୀବନର ଶେଷ ସମୟ। ଅତଏବ ଏହି ପତ୍ରଟି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଟେ ଓ ନାନା ପରାମର୍ଶ ଓ ଉତ୍ସାହରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ। ପାଉଲ ତୀମଥିଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ, ଆଶ୍ୱାସନା ଓ ସହନଶୀଳତା ଗୁଣ ପ୍ରତି ନିଜର ଉଦାହରଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପ୍ରେରଣା ଦେଇଛନ୍ତି।

ଫିଲୀମୋନ : ଏହି ପତ୍ରଟି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ। କଲସୀୟମାନଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ପତ୍ର ଲେଖା ଯାଇଥିଲା, ସେହି ସମୟରେ ଏହି ପତ୍ରଟି ମଧ୍ୟ ଲେଖା ଯାଇଛି। ଫିଲୀମୋନ ହେଉଛନ୍ତି କଲସୀ ନଗରର ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ। ସେ ଅନୀସିମ ନାମକ ଜଣେ ପଳାତକ କ୍ରୀତଦାସର ମାଲିକ। ଫିଲୀମୋନ ପାଉଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ। ଏହି ପତ୍ରରେ ପାଉଲ ଫିଲୀମୋନଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ଅନୀସିମକୁ କ୍ଷମା କରନ୍ତୁ ଓ ପୁନଃ ତାହାକୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାନ୍ତୁ।

ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଠଟି ପତ୍ର

ଏବ୍ରୀୟ : ଏହି ପତ୍ରର ଲେଖକଙ୍କର ନାମ ଅଜ୍ଞାତ ଅଟେ। ଏହା କିନ୍ତୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ପତ୍ରଟି ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥିବା ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ନାମରେ ଲେଖା ଯାଇଛି। ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଖଣ୍ଡିତ କରିବା ବେଳରେ, ତାହାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୃଢ଼ ଓ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଲାଗି ଏହି ପତ୍ରଟି ଲେଖା ଯାଇଥିଲା। ଲେଖକ ସମଗ୍ର ସଂସାରରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି। ଲେଖକଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ଏହି ଯେ, ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଅମର ଯାଜକତ୍ୱ ଓ 'ଉନ୍ନତ ଚୁକ୍ତି'; ପୁରାତନ ନିୟମର ଯାଜକତ୍ୱ ଓ "ପ୍ରଥମ ଚୁକ୍ତି" ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଉତ୍ତମ ଅଟେ। ଶେଷରେ ଲେଖକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଓ ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ଜୀବନଯାପନ କରିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଛନ୍ତି।

ଯାକୁବ : ଯାକୁବଙ୍କର ପତ୍ରରେ ସବୁବେଳେ "ବ୍ୟବହାରିକ" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି। କେତେକ ଲୋକଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ଲେଖକ ହେଉଛନ୍ତି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଭାଇ ଯାକୁବ। ନ୍ୟାୟ, ନିଷ୍ପେକ୍ଷିତ, ଗରିବଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା, ସଂସାର ସହିତ ମୈତ୍ରୀ, ବୁଦ୍ଧି, ଆତ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ, ପରୀକ୍ଷଣ କରିବା, ଶୁଣିବା, ଧର୍ମ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦ ବିଷୟରେ ଯେତେବେଳେ ସେ କୁହନ୍ତି, ସେଥିରୁ ସେ ଯିହୂଦୀ ପରିବେଶର ଲୋକ ବୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜଣାପଡ଼ନ୍ତି। ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରଖିବାପାଇଁ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଛନ୍ତି।

ପ୍ରଥମ ପିତର ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ପିତର : ପ୍ରେରିତ ପିତରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପତ୍ରଦୁଇଟି ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ରହୁଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ଲାଗି ଲେଖାଯାଇଥିଲା। ସେ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜୀବନ୍ତ ଭରସା ଓ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଘର ଥିବା ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ। ସେମାନେ ଯେଉଁ କଷ୍ଟରେ କାଳାତିପାତ କରୁଥିଲେ, ପିତର ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଲେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ପାରିବେ ନାହିଁ ଓ ଏହି କଷ୍ଟ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯିବ। ସେମାନଙ୍କୁ ପିତର ମନେ ପକାଇ ଦେଲେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଛନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ପାପଗୁଡ଼ିକୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସେ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଛନ୍ତି। ଏହା ପ୍ରତିବଦଳରେ ସେମାନେ ପ୍ରକୃତ ଜୀବନଯାପନ କରିବା ଉଚିତ। ଦ୍ୱିତୀୟ ପିତରରେ ଲେଖକ ଭଣ୍ଡଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ମୁକାବିଲା କରିଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୁନାରାବର୍ତ୍ତନର ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ପ୍ରଥମ ଯୋହନ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଯୋହନ ଓ ତୃତୀୟ ଯୋହନ : ଏହି ପତ୍ର ତିନୋଟି, ପ୍ରେରିତ ଯୋହନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ। ପ୍ରେମ ଭାବରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱାସନା ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ। ଏହି ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ଯେ, ନିଜ ପରିବେଶରେ ରହୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେମଭାବ ରଖିବା ଓ

ପରମେଶ୍ୱର ଗୃହଁ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟମାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜର ପ୍ରେମ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରିପାରିବା। ଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ତୃତୀୟ ପତ୍ରରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ପରସ୍ପର ପ୍ରେମଭାବ ରଖିବା ଓ ଅପବିତ୍ର ଆଚରଣ ତଥା ଭଣ୍ଡଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରହିବାପାଇଁ ଯୋହନ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ଯିହୁଦା : ଏହି ପତ୍ରର ଲେଖକଙ୍କ ସମ୍ଭବତଃ ଯାକୁବ (ଜେମ୍‌ସ)ର ଭାଇ ବା କଦାଚିତ୍ ଯୀଶୁଙ୍କର ଭାଇ। ଏହି ପତ୍ର ନିଷ୍ଠାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରେ ଓ ଗଣ୍ଡଗୋଳକାରୀ ତଥା ଭଣ୍ଡଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରେ।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ : ପ୍ରେରିତ ଯୋହନଙ୍କର ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଅଟେ। ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ଯୋହନଙ୍କର ଦିବ୍ୟଦର୍ଶନର ଅନୁଭୂତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଳଙ୍କାରିକ ଭାଷାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି। କେତେକ ଶବ୍ଦ 'ପୁରାତନ ନିୟମ'ରୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି। ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକର ତୁଳନା 'ପୁରାତନ ନିୟମ'ର ଲେଖାସହିତ କରିବାକୁ ହେବ। ଏହି ପୁସ୍ତକଦ୍ୱାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ଜାଗ୍ରତ କରାଯାଏ ଯେ ପରିଶେଷରେ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ବିଜୟ ହେବ। ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସରନେତା ଓ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ।

ବାଇବଲ ଓ ଆଜିର ପାଠକ

ଆଜିର ବାଇବଲର ପାଠକକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏହି ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ଆଜିଠାରୁ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ, ଆମଠାରୁ ବହୁତ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସଂସ୍କୃତିରେ ରହୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲେଖା ହୋଇଥିଲା। ସାଧାରଣତଃ ଏହି ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ବିଶ୍ୱରେ ସାର୍ବଜନୀନ ସତ୍ୟ ଜୀବନ ମୂଲ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଐତିହାସିକ ବିବରଣ, ଉଦାହରଣ ଓ ସର୍ତ୍ତ ଯାହା ସବୁ ଏଗୁଡ଼ିକରେ ବ୍ୟବହୃତ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ, କେବଳ ସେମାନଙ୍କର ସଂସ୍କୃତି ଓ ସମୟ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ଥିଲେହେଁ ବୁଝି ହେବ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯୀଶୁ ଜଣେ ଲୋକର କାହାଣୀ କହିଛନ୍ତି ଯିଏ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥା ଥିବା ଜମିରେ ବୀଜ ବୁଣୁଛି। ସେହି ଜମିର କିପ୍ରକାରର ଅବସ୍ଥା ଥିଲା, ଆଜିର ଲୋକ ତାହା ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଏହି ଉଦାହରଣ ଦ୍ୱାରା ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶ ଓ କାଳର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ ଭାବରେ ଘଟିଥାଏ।

ବାଇବଲର ଜଗତକୁ ଆଜିର ପାଠକ ଅତି ବିଚିତ୍ର ବୋଲି ଭାବିପାରେ। ସେ ସମୟର ରୀତି ନୀତି, ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଲୋକମାନଙ୍କର କଥା କହିବା ଶୈଳୀ ଆମକୁ ଅପରିଚିତ ଲାଗିବ। ପ୍ରକୃତରେ ତର୍କସଙ୍ଗତ ବିଷୟ ଏହା ଯେ, ଉକ୍ତ କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ସମୟ ଓ ସ୍ଥାନ (ପରିବେଶ)ର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଓ ମାନଦଣ୍ଡରେ ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯିବା ଉଚିତ। ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ, ବାଇବଲଟି ବିଜ୍ଞାନ ପୁସ୍ତକ ହିସାବରେ ଲେଖାଯାଇ ନାହିଁ। ଐତିହାସିକ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ବର୍ଣ୍ଣନା ପାଇଁ, ମାନବ ସମାଜ ପାଇଁ, ସେହି ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକର ମହତ୍ତ୍ୱର ପ୍ରତିପାଦନ ପାଇଁ ବାଇବଲ୍ ଲେଖାଯାଇଥିଲା। ଏହାର ଶିକ୍ଷାରେ ସାର୍ବଜନୀନ ସତ୍ୟ ଅଛି, ଏହା ବିଜ୍ଞାନର ସୀମାର ବହୁତ ଦୂରରେ। ଆଜିର ଏହି ଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ବାଇବଲର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ରହିଛି, କାରଣ ଏହା, ସର୍ବଦା ଅପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ମନୁଷ୍ୟର ମୌଳିକ ଆଧାତ୍ମିକ ଆବଶ୍ୟକତା ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଟେ।

ବାଇବଲର କୌଣସି ନିରପେକ୍ଷ ପାଠକକୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଲାଭ ମିଳି ପାରେ। ସେ ପ୍ରାଚୀନତମ ସଂସାରର ସଭ୍ୟତା (ସଂସ୍କୃତି) ଓ ଇତିହାସର ଜ୍ଞାନ ପାଇପାରେ; ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଜୀବନ ଓ ଶିକ୍ଷାର ଜ୍ଞାନ ପାଇପାରେ ଓ ତାହାଙ୍କର (ଯୀଶୁଙ୍କର) ଶିଷ୍ୟ ହେବାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରେ। ସେ ମୌଳିକ ଆଧାତ୍ମିକ ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ପାଇ ପାରେ ଓ ତା' ସହିତ କର୍ମକୁଶଳ ଆନନ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନଯାପନ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାରିକ ଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା କରିପାରେ। ଜୀବନର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୂଢ଼ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ଏଥିରେ ସେ ସହଜରେ ପାଇ ପାରେ। ଅତଏବ ଏହି ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନେକ କିଛି ଉତ୍ତମ କାରଣ ରହିଛି। ଯେଉଁ ଲୋକ ଖୋଲା ମନରେ ଓ ଜିଜ୍ଞାସା ସହିତ ଏହି ବାଇବଲ ପଢ଼ିବ, ସେ ତା'ର ଜୀବନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ, ତାହା ଖୋଜି ପାଇପାରିବ।